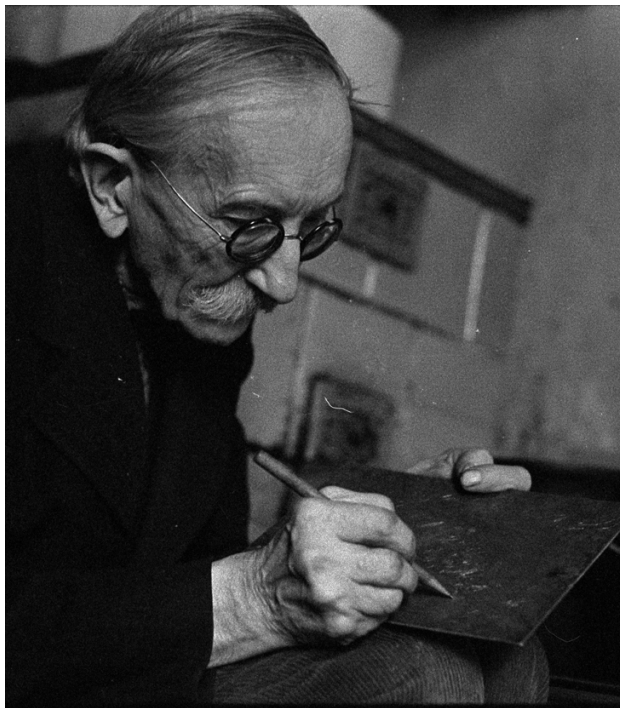

Šolcův statek v Sobotce
Galerie Karla Samšiňáka

Bohuslav

Reynek

Výběr z grafických cyklů
Pastorale, Job a Sníh

1. – 6. července 2012

Vernisáž: neděle 1. července 2012
ve 20 hodin
Úvodní slovo: Pavel Chalupa

Doprovodný program
1. července ve 21 hodin v sále spořitelny

Zde tvůj život

Básně a dopisy
Bohuslava Reynka a Suzanne Renaud

Recitace: Hana Kofránková a Josef Somr
Hudba a zpěv: Ondřej a Štěpán Škochovi

Galerie Karla Samšiňáka

Šolcův statek v Sobotce
Šolcova čp. 133

Vstupné dobrovolné
Otevřeno denně 8–11 a 13–17

Občanské sdružení
Přátelé Šolcova statku

Vratislavská 385, Praha 8, 181 00
IČO 270 02 128
č. účtu 2255406001 / 5500
www.solcuvstatek.cz

1. – 6. července 2012

Bohuslav Reynek (1892-1971)

Básník, překladatel, kreslíř, grafik a v neposlední řadě pastýř ovcí a koz Bohuslav Reynek byl příslušníkem té části čapkovské generace českých umělců a intelektuálů, která už v počátcích moderny odvrhla možnost nalezení smyslu umění ve formálním experimentu. Spíše jej hledala v souladu svého osobního přesvědčení či své – v Reynkově případě katolické – víry s řádem přírodního světa a jeho přirozenou estetikou. Po studiu na německé reálce v Jihlavě zběhl po čtrnácti dnech z vysoké školy, aby se mohl plně věnovat svým intelektuálním zálibám. K největším patřilo samotářské dlení ve zdánlivě chudobě, ale ve skutečnosti spíše v jakési františkánské prostotě jeho rodného stavení v Petrkově u Havlíčkova Brodu, kterému spolu se svými zvířaty vtiskl svou tvář, podobně jako se toto obydlí otisklo do jeho díla grafického. Po vzoru Josefa Floriana a jeho Dobrého díla se po válce pokoušel o své vlastní nakladatelství, inspirovaný Josefem Čapkem vytvářel linoryty, psal básně a překládal z francouzštiny a němčiny. Od poloviny 20. do poloviny 30. let se intenzivně věnoval kresbě, a to hlavně za svého desetiletého pobývání v Grenoblu, kde žil se svou francouzskou manželkou, básnířkou Suzanne Renaudovou, a dvěma syny, Danielem a Jiřím. Od roku 1936, kdy odešel i s rodinou z Grenoblu, až do smrti v roce 1971 žil v Petrkově, zcela pohroužen do svého grafického a básnického díla, které komunistický experiment poškodil jen nepřímo. Reynek nebyl od roku 1948 až do poloviny 60. let vydáván ani vystavován, přesto se již v závěru tohoto období stával předmětem kultu. Ačkoliv byl samouk, je dnes jedním z nejvýše ceněných českých grafiků. Vytvořil sugestivní a nadčasové dílo na neortodoxně vnímané hranici mezi kresbou a grafikou – zejména ve svých kolorovaných hlubotiscích s monotypy, i na rozhraní světa viděného a neviditelného – v přírodních scénách a starozákonních i novozákonních výjevech odehrávajících se v okolí jeho domu. Toto dílo je svědectvím o zcela ojedinělém, neboť naplněném vzdoru vůči umění bez ducha, pokroku bez cíle a modernímu světu vůbec.

Úvodní text knihy Pavla Chalupy Bohuslav Reynek (1892-1971)
vydalo nakladatelství Arbor vitae, 2011

K výstavě Bohuslava Reynka na Šolcově statku

Je to vlastně příznačné, že se grafiky a kresby z Reynkova petrkovského statku představují na statku soboteckém, zasvěceném poezii i výtvarnému umění už tolik desetiletí. Je pochopitelně příznačné i to, že se výstava Reynkových prací koná na statku Šolcově; i sobotecký Václav Šolc, podobně jako Bohuslav Reynek o několik desetiletí později, pocházel z bohatého statku, ale oba raději zběhli z vysoké školy, aby se mohli pohybovat v nejistých, nicméně pro ně neodolatelných kulisách umění, ten jako potulný herec a básník, onen jako básník a rytec, oba bez ohledu na rodinné léno, v koncentraci na své dílo. Bohuslav Reynek zanechal za sebou desítku básnických sbírek, na sedmdesát knih překladů a stovky kreseb a grafických listů, v nichž, paradoxně, povznesl toto rodinné venkovské léno do kulturních a kultovních výšin, o jakých se může obyčejným sedláckým synkům snít, ale jen pár z nich se to nakonec podaří tak, jako se to podařilo na dvou místech – v Petrkově a v Sobotce...

Pavel Chalupa

Větrík

Pod stromy zbylé listoví šumí:
ovečky zlaté.
Stádo mé poslední, na jaké chlumpy
pospícháte?

Ovečky zlaté, beránci v krvi,
k čí jdeme oběti?
Z kamene smrti kdo z nás první
do mlhy odletí?

Se stádem pastýř těžko se loučí,
a stádo s pánem svým.
Kdo komu zmizí, po zhaslé louči
do mlhy zavátý dým?

Ze sbírky *Podzimní motýli* (1946)

